

Arrest

nr. 312 965 van 13 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. JASPAERT *loco* advocaat J. BAELDE en in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Jij, Z.H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtun te zijn en het soennitische geloof te belijden. Jij woonde in Saidkhel dorp in het district Khewa in de Afghaanse provincie Nangarhar tot aan jouw vertrek uit Afghanistan. Jij ging er als kind twee jaar naar school. Later hielp jij jouw familie in het huishouden en met de dieren. Daarnaast zorgde jij voor de gasten van jouw grootvader. Jij volgde ook madrassalessen tot aan jouw vertrek uit Afghanistan.

Jouw vader werkte voor de lokale politie gedurende vier jaar in Khawe district. Jouw grootvader was bezig met zijn tweede termijn als malek van het dorp tot aan de machtsovername, daarnaast was hij boekhouder

van vier districten. Hierdoor ontvingen zij voortdurende dreigementen van de taliban om met hun werkzaamheden te stoppen. Een maand voor jouw vertrek werd de baas van jouw grootvader gedood in een bomontploffing. Hierdoor vreesde jouw grootvader voor het leven van jouw vader en jou. Jullie besloten daarom het land te verlaten in maart 2021. Na jullie vertrek werd jouw grootvader gedood. Nadat de taliban nog steeds naar jouw huis kwamen voor jou en jouw vader, besloot jouw familie onder te duiken. Ze verbleven ongeveer vier maanden bij jouw oom, Y.K., waar ze opnieuw gevonden werden door de taliban. Iedereen werd toen in de gevangenis opgesloten en na drie weken vrijgelaten. Sinds de machtsovername wisselen ze voortdurend van verblijfplaats.

Jij verliet samen met jouw vader Afghanistan in maart 2021 en reisde via Pakistan naar Iran waar jij gesplitst raakte van jouw vader. Jij reisde verder langs Turkije Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België waar jij op 27 juni 2022 aankwam. Jij diende een verzoek om internationale bescherming in op 28 juni 2022.

Ter staving van dit verzoek om internationale bescherming leg jij volgende originele documenten neer: jouw en jouw vaders taskara, een klacht, twee dreigbrieven, een politiebade, een wapenvergunning, een bankkaart, drie werkdocumenten van jouw vader, tien documenten aangaande jouw grootvader, twee foto's en een envelop.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal (CGVS) steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Voorts verklaar jij te lijden aan een depressie (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ; dd.02.02.2023; pt.1). Jouw voogd voegt hieraan toe dat jij lijdt onder zeer traumatische ervaringen en stress (NPO, p.25). Er dient hieromtrent gesteld dat jij ter staving van dit gegeven niet het minste bewijs neerlegt. Daarbovenop formuleerde jij in de vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ verder geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ en tekende aldaar de afgelegde verklaringen. Gedurende het persoonlijk onderhoud werd jij bijgestaan door jouw voogd en advocaat waarbij geen van beiden enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Evenmin maakten zij er bij de aanvang melding van dat jij niet bij machte zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze op normale wijze zijn geschied.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal wordt vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om je vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk kan maken.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw bewering een vrees te koesteren voor de taliban omwille van de werkzaamheden van jouw vader. Dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste kan er geen geloof gehecht worden aan het profiel van jouw vader als agent bij de lokale politie.

Primo kan opgemerkt worden dat jij geen enkele melding maakte van deze vroegere werkzaamheden van jouw vader op jouw fiche als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (dd.28.06.2022; p.4). Jij stelde er louter problemen te hebben met de taliban omwille van doodsb bedreigingen. Daarbovenop verklaarde jij daar dat jouw vader zich in Saidkhel zou bevinden (p.3). Dat jij niet van in het begin het belangrijkste element van jouw vluchtmotief aanhaalde, namelijk de vroegere werkzaamheden van jouw vader, schaadt jouw oprechtheid ernstig.

Secundo blijken jouw verklaringen aangaande deze beweerdde werkzaamheden uitermate vaag en gebrekkig waardoor het CGVS er geen enkel geloof aan kan hechten.

Jij beweert dat jouw vader in het Khawe district werkte op ongeveer twintig minuten van jouw huis (NPO, p.6). Dat jij verder niet kan vertellen of jij er één keer of twee keer op bezoek ging doet vreemd aan, er kan immers gesteld worden dat dat een gedenkwaardig bezoek zou zijn voor jou. Over die plaats weet jij voorts niet meer te vertellen dan dat het zoals een bos was met een gebouw (NPO, p.6). Later voeg jij daar nog aan toe dat het een gebouw was met twee verdiepingen voor zes personen (NPO, p.23). Jij beweert ook dat jij in de controlepost binnen bent geweest waarbij jij die plaats beschrijft als grasvelden waar wapens, soldaten en mensen waren. Dit is ten zeerste oppervlakkig te noemen (NPO, p.7).

Jij hebt verder geen enkele informatie over de opleidingen die jouw vader volgde (NPO, p.22). Verder weet jij niet of jouw vader een bepaalde titel had binnen de lokale politie (NPO, p.23). Jij vertelt wel dat het jouw vaders taak was auto's te doorzoeken en naar gevechten te gaan (NPO, p.7). Over die taken heb jij geen verdere informatie (NPO, p.7). Gevraagd naar de collega's van jouw vader, die jij ontmoette tijdens jouw bezoek aan zijn werk, kunnen jouw verklaringen eveneens niet overtuigen. Jij slaagt er immers slechts in enkele namen van dorpelingen te noemen die daar ook werkten (NPO, p.7, 23).

Gevraagd naar een anekdote van jouw vaders werkzaamheden zoals iets over het gebouw, een verhaal of dat jouw vader ooit gewond was geef je te kennen dat er niets te vertellen is (NPO, p.23). Toch voeg jij aan het einde van het persoonlijk onderhoud plots wél toe dat jouw vader ooit gewond raakte tijdens zijn dienst. Hij was ongeveer een half jaar voor de machtsovername 25 dagen thuis omwille van een schotwonde in zijn been (NPO, p.24). Het betreft hierbij niet meer dan een tegenstrijdige en blote bewering waarvan jij geen enkel bewijsstuk hebt. Nochtans verbleef jouw vader twee weken in het ziekenhuis waardoor stavingstukken verwacht kunnen worden (NPO,p.24).

Dat jij, wiens vader meerdere jaren werkzaam was bij de lokale politie waar jij ook op bezoek zou geweest zijn, niet verder komt dan uiterst vage, gebrekkige en stereotiepe verklaringen doet vermoeden dat jij niet de waarheid vertelt. Het is dan ook ruim onvoldoende te stellen dat jij deze kennis niet hebt omdat jij niet aanwezig was op jouw vaders werk (NPO, p.7). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd kan ook van een minderjarige verzoeker verwacht worden dat deze gedetailleerde verklaringen aflegt en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren, al dan niet nadien de feiten, met betrekking tot de essentiële elementen van jouw relaas waarvan jij geen kennis hebt, in casu quod non. Het is dan ook onaannemelijk dat jij geen informatie zou inwinnen over de reden waarom jij jouw land hebt verlaten. Dat jij jouw vader nooit iets zou gevraagd hebben over zijn werkzaamheden bij de politie doen verder de wenkbrauwen fronsen (NPO, p.8).

Tertio zetten de documenten die jij neerlegt ter staving van jouw vaders werkzaamheden jouw onoprechtheid verder in de verf. Wat betreft deze documenten dient erop gewezen te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas bijzonder relatief (zie map landeninformatie 1).

Aansluitend merkt het CGVS op dat jouw documenten een ernstig frauduleus karakter hebben. Zo worden er enkele schrijffouten opgemerkt op de bankkaart van jouw vader. Waar 'Jalalabad' zou moeten staan, staat 'Jalalbad' te lezen. Daarnaast merkt het CGVS op dat 'comtomer@izizibank.af', 'customer@azizibank.af' moet zijn. Dat een officiële bank zoals Azizi Bank zulke fouten zou maken op officiële documenten is ongeloofwaardig. Verder valt het op dat de door jou neergelegde wapenkaart een foutieve QR- en barcode bevat, hetgeen opnieuw uitermate bevreemdend is. Voorts is het opmerkelijk dat de badges slordig werden afgesneden waardoor de kaartranden zichtbaar zijn.

Ten slotte bevinden de door jou neergelegde badges zich in een uitermate goede staat hetgeen niet te rijmen valt met de door jou geschetste context, ze zouden immers meerdere jaren gebruikt zijn door jouw vader (zie documenten 6-8).

Na inoverwegingname van al voornoemde vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat jij het werk van jouw vader bij de Afghaanse lokale politie allerminst wist hard te maken

Ten tweede onderlijnen jouw verklaringen aangaande de problemen die jouw vader gekend zou hebben omwille van deze beweerde werkzaamheden de ongeloofwaardigheid ervan verder.

Zo stelde jij op de vragenlijst van het CGVS dat jouw vader meermaals schriftelijk bedreigd werd door de taliban waardoor jij met jouw vader Afghanistan verliet (Vragenlijst CGVS, dd.02.02.2023, p.3.5). Wanneer jij de kans krijgt op het persoonlijk onderhoud over jouw problemen te vertellen herhaalt jij dat jouw vader en grootvader meermaals brieven ontvingen om te stoppen met hun werk voor de overheid (NPO, p.13). De aanleiding van jullie vertrek was de dood van jouw grootvaders baas die omkwam in een bomontploffing (NPO, p.13). Jij bevestigt hierop dat jij geen andere toevoegingen hebt aan jouw gestelde problemen in Afghanistan. Dat jij later dan toch toevoegt dat de taliban jouw vader één of twee keer hebben aangesproken op straat kan dan ook niet overtuigen (NPO, p.14). Jij verandert daarop jouw verklaringen opnieuw dat jouw vader slechts één keer werd aangesproken op straat ongeveer twee maanden voor jullie vertrek uit het land (NPO, p.15). Daar blijven de wijzigingen in jouw verklaringen echter niet bij. Zo beweer jij plots dat jullie alsook twee keer zijn beschoten in Afghanistan, resp. één jaar voor jullie vertrek en een keer ongeveer een maand voor jullie vertrek (NPO, p.15, 16). Gezien jij deze gebeurtenissen nooit eerder vermeldde wanneer jij daar de kans toe kreeg lijkt het erop dat jij jouw relaas tracht aan te dikken door **ad hoc toevoegingen**. Het is dan ook op zijn minst bevreemdend te noemen dat jij eerder de dood van M.F.R. (de baas van jouw grootvader) noemde als jouw vluchtmotief dan dat jouw huis beschoten werd (NPO, p.13).

Voorts worden jouw verklaringen omtrent deze dreigingen gekenmerkt door een **gebrek aan logica** waardoor jouw oprechtheid verder wordt ondermijnd. Zo is het uitermate onlogisch dat de taliban een jaar lang jouw vader zouden proberen te overtuigen om te stoppen met zijn werkzaamheden voor de lokale politie. Dat de taliban daarbij danig geduldig zouden afwachten tot jouw vader van gedachten zou veranderen is weinig plausibel (NPO, p.14). Dat jouw vader daarbovenop nog om de twaalf dagen naar huis zou komen (NPO, p.17) en zelfs ongeveer een half jaar voor de machtsovername ongeveer vijftientig dagen thuis heeft verbleven met een schotwonde (NPO, p.24), het risico van de taliban kennende, is dan ook uiterst onaannemelijk te noemen.

De **documenten** die jij hieromtrent neerlegt kunnen bovenstaande ongeloofwaardigheden niet doen ombuigen. Aangaande de dreigbrieven dient jouw gebrek aan informatie uitgelicht te worden. Zo heb jij geen idee hoeveel dreigbrieven jouw vader precies ontvangen heeft (NPO, p.14). Veel van die brieven zijn verloren gegaan tijdens de verhuis van jouw familie (NPO, p.14). Dat jij er dan toch in slaagt twee dreigbrieven neer te leggen komt dan ook als des te toevallig over. Bij de inhoud van die brieven is het opmerkelijk dat deze verzonden werden op resp.27 juni 2020 en 28 juli 2020, de klacht die jij neerlegt aangaande het ontvangen van dreigbrieven dateert immers van 3 maart 2020 en dus voor het ontvangen van die twee neergelegde dreigbrieven (zie documenten 2,4,5). Hierbij dient opgemerkt dat de dreigbrief van 28 juli 2020 wél de dreigbrief van 27 juni 2020 bespreekt, maar verder geen melding maakt van eerdere waarschuwingen (zie document 5). Bovendien maken noch de dreigbrieven, noch de klacht, melding van enige schietincidenten, nochtans zou het eerste schietincident een jaar voor jullie vertrek hebben voorgedaan (NPO, p.15). Dat jouw vader in zijn aanklacht louter één (mondelinge) confrontatie met de taliban aanhaalt is totaal onlogisch als er werkelijk al meerdere dreigbrieven en zelfs een schietincident zouden hebben voorgedaan. Deze vaststellingen ondermijnen de problemen van jouw vader ernstig.

Jij hebt niet kunnen aantonen dat jouw vader persoonlijke problemen kende in Afghanistan omwille van de vroegere werkzaamheden van jouw vader bij de lokale politie gezien de ongeloofwaardigheid van zijn profiel en bijhorende problemen.

Ten derde kan jouw vluchtrelaas, dat jij volledig stoelt op het werk van jouw vader bij de vroegere overheid, **niet geloofwaardig geacht worden**.

Jij stelde daarbovenop expliciet op de vragenlijst van het CGVS dat jij persoonlijk nooit bedreigd werd door de taliban (Vragenlijst CGVS, pt.3.5).

Dat jij het land diende te verlaten omdat jij de oudste zoon bent van jouw vader is ruim onvoldoende om een persoonlijke vrees in jouw hoofde vast te stellen, zeker gezien het profiel van jouw vader als werknemer van de vroegere overheid niet aangetoond werd (zie hierboven).

Het loutere feit dat jouw grootvader malek en boekhouder was is niet voldoende om een vrees in jouw hoofde te kunnen vaststellen. Daarbij blijkt uit beschikbare informatie dat indien de overheidswerknemer, in jouw geval jouw grootvader, overleden is (zoals jij beweert) de taliban in principe en strikt genomen geen reden heeft om zijn familieleden te viseren (NPO, p.18). Dat jouw grootvader jou en jouw vader dan ook het land uitstuurde omdat zijn baas stierf in een bomontploffing leidt verder niet tot de conclusie dat jij en jouw vader een target zouden vormen voor de taliban (NPO, p.13). Zeker gezien jij nog een maand na diens beweerde overlijden probleemloos in Afghanistan hebt verbleven (NPO, p.16). Volledigheidshalve voegt het CGVS eraan toe dat de omstandigheden van jouw grootvaders dood niet aangetoond zijn. De foto's die jij daarbij neerlegt zijn niet in staat een gerichte doding van jouw grootvader aan te tonen.

Ter vierde blijkt jouw vrees eveneens niet uit incidenten die zich **sinds jouw vertrek** hebben afgespeeld. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw bewering dat de taliban jouw familie telkens vindt wanneer ze verhuizen (NPO, p.18). Ze zouden nog steeds naar jou en jouw vader vragen. Ondanks dat jij initieel beweerde dat de taliban louter naar jou en jouw vader komen vragen (NPO, p.18) voeg jij aan het einde van het persoonlijk onderhoud plots toe dat heel jouw familie drie weken lang gearresteerd werden door de taliban om jou en jouw vader in ruil te kunnen vragen. Zonder aan die voorwaarden te voldoen werd jouw familie toch zonder problemen vrijgelaten waarna er zich geen nieuwe incidenten stelden (NPO, p.19). Het tart echter alle verbeelding dat jij zo een incident pas aan het einde zou aanhalen ondanks dat jij op verschillende momenten de kans kreeg over jouw problemen te vertellen. Daarbovenop ontbreekt het aan alle logica dat de taliban, die niet gekend staat om hun vergevingsgezindheid, jouw familie zonder meer zouden vrijlaten zonder jou of jouw vader in ruil te kunnen ontvangen. Dat jij daarbovenop initieel beweerde dat jouw familie, met wie jij nog contact hebt, het goed stellen in Afghanistan ondermijnt jouw volledige geloofwaardigheid finaal (NPO, p.12).

Gezien het gebrek aan waarheidsgetrouwe verklaringen met betrekking tot zowel jouw vaders werk voor de Afghaanse lokale politie als de dreigementen die jij, jouw vader of jouw bredere familie beweerden te ontvangen van de taliban, dienen de redenen waarom jij Afghanistan ontvluchtte en niet zou kunnen terugkeren als volledig ongeloofwaardig beschouwd te worden.

Ten slotte voegt jouw advocaat toe dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan een risico zou hebben op vervolging door de taliban omwille van jouw verblijf in België (NPO, p.25), ondanks jij zelf vaststelt dat jij geen nieuwe vrees kent sinds jouw verblijf in België (NPO, p.21). Jij maakt een (toegeschreven) **verwestering** dan ook niet in concreto aannemelijk. Jouw loutere verblijf in België leidt niet tot de aannahme dat jij dermate verankerd zou zijn in de Belgische samenleving dat jij geen sterke voeling meer zou hebben met jouw land van herkomst met diens waarden en normen. Jij gaat dan wel naar school in België maar hebt daarnaast geen bijzondere activiteiten (NPO, p.4). Daarnaast stelt het CGVS vast dat jij je nog steeds identificeert als soennitisch moslim en gebruik maakt van een tolk Pashtu (Verklaring DVZ, dd.02.02.2023, pt.9; Verklaring betreffende procedure, pt.2). Een loutere verwijzing naar jouw verblijf in Europa, en in het bijzonder België, zonder meer maakt dat jij dan ook geenszins concreet aannemelijk dat jij daadwerkelijk verwesterd bent noch dat jij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven waar jij naar school ging en madrassa lessen volgde (NPO, p.4), waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij hebt daarbij nog contact met jouw familie in Afghanistan (NPO, p.11) waardoor niet kan worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van Afghaanse waarden en normen, of dat jij deze zich niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De door jou neergelegde **documenten** – met name de werkdocumenten van jouw vader, klacht, dreigbrieven en foto's – werden hierboven reeds besproken. De documenten van jouw grootvader wijzigen verder niets aan bovenstaande beslissing. Verder zijn taskara's hoogstens een begin van bewijs van jouw identiteit en nationaliteit maar in geen geval een sluitend bewijs van jouw identiteit en/of leeftijd. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig konden worden verkregen of worden nagemaakt.

Wat betreft de **opmerkingen** van jou en jouw advocaat dient aangestipt te worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor bovenstaande beslissing. Het betreffen slechts woord- en tekstverbeteringen die op zich geen invloed hebben op de uiteindelijke motivering in de bestreden beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf](#), **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit.

De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn*

2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen

naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt jij u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift als enig middel de schending aan van:

"- Artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet);

- Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 1 van het VN-Vluchtelingenverdrag;

- juncto de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

Hij ontwikkelt dit middel als volgt:

"2.2.1. Algemeen

[...]

2.2.2. In casu

Het CGVS haalt verschillende redenen aan waarom de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd werd. Daarnaast weidt de weigeringsbeslissing vooral uit over de algemene situatie in AFGHANISTAN, om aan te tonen dat deze geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt. De weigeringsbeslissing zit vol met onwaarheden, onzorgvuldigheden en heeft een zeer respectloze ondertoon (zéker aangezien het gaat om een minderjarige die op 13-jarige leeftijd zijn land van herkomst ontvluchtte).

2.2.2.1 Met betrekking tot de vluchtelingenstatus

Het CGVS haalt enkele redenen aan om te argumenteren dat het relaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Hierbij wordt geen rekening gehouden met de kwetsbare positie waar verzoeker zich in bevindt. Deze beslissing haalt immers slechts zeer summier aan waarom de vluchtelingenstatus aan verzoeker geweigerd werd. Bovendien zit ze vol onwaarheden, onzorgvuldigheden en heeft ze een zeer respectloze ondertoon.

Eerst en vooral, hoewel de weigeringsbeslissing de standaard paragraaf bevat omtrent de bijzondere noden, wordt er in de praktijk absoluut geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker minderjarig is. Als eerste weigeringsreden wordt verwezen naar de fiche als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, waar verzoeker wordt verweten geen melding zou gemaakt hebben van de werkzaamheden van zijn vader. Dit betreft een onrechtmatig gebruik van de signalementsfiche voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij arrest van 22 april 2022 dat het onzorgvuldig is om de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming aan een niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) op basis van tegenstrijdige verklaringen in de NBMV-signalementsfiche en bij het CGVS-interview te weigeren omdat in de signalementsfiche niet uitdrukkelijk werd gevraagd naar de redenen voor het verzoek om internationale bescherming (RvV nr. 271 645 van 22 april 2022). Verzoeker werd bovendien nooit geconfronteerd met deze vermeende tegenstrijdigheid tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Daarnaast is het vreemd dat het CGVS spreekt van een tegenstrijdigheid. Enerzijds is het niet duidelijk welke vraag gesteld werd bij het allereerste onderhoud op 28.06.2022 en anderzijds stelt verzoeker louter: "Problemen met de Taliban, doodsbedreigingen." Dit strookt wél met de verklaringen die hij naderhand ook aflegt. Het is algemeen geweten dat men niet uitgebreid mag ingaan op de problemen die men gekend heeft in zijn land van herkomst in dit eerste onderhoud voor minderjarigen. Verzoeker werd hier meteen onderbroken toen hij meer details wou geven. Hij geeft bij het CGVS gewoon meer duiding over hoe die problemen tot stand kwamen. De doodsbedreigingen komen evident niet uit het niets, hier werd bij het aller eerste gehoor niet verder op ingegaan en bij het CGVS wel. Het is dus niet correct dat het CGVS dit ziet als een "tegenstrijdigheid".

Het CGVS haalt als tweede argument ter staving dat de verklaringen van verzoeker vaag en gebrekkig zouden zijn, aan dat hij niet kan zeggen of hij er één of twee keer op bezoek ging (op het werk van zijn vader). Dit is fundamenteel onjuist, verzoeker werd nooit deze vraag gesteld. Het CGVS verwijst hiervoor naar volgende passage uit het persoonlijk onderhoud:

[...]

Er werd nooit gevraagd hoe vaak verzoeker er precies geweest was. Dat het CGVS dit als één van de belangrijke redenen aanhaalt om de weigeringsbeslissing te nemen is op zijn zachtst gezegd onzorgvuldig te noemen.

Wat betreft de titel van zijn vader geeft verzoeker aan dat hij dit niet weet omdat zijn vader gewoon een lid van de gewone politie was. Verzoeker was bovendien 13 jaar toen hij AFGHANISTAN verliet. Het CGVS vergeet dit aspect volledig mee te nemen in haar weigeringsbeslissing. Een kind van jonger dan 13 jaar kent absoluut niet de namen van collega's of specifieke taken van zijn vader. Het is dan ook verwonderlijk dat het CGVS doet alsof een kind van jonger dan dertien al deze details zou moeten weten. Een bevraging in het zesde leerjaar in BELGIË zou niets anders aantonen dan dat de meerderheid van de kinderen zelfs niet eens de functie van de ouders zou kennen. Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van het CGVS om dit te verwachten van verzoeker.

Dit blijkt bovendien nogmaals enkele alinea's later waar het CGVS stelt dat het "de wenkbrauwen doet fronsen" dat verzoeker zijn vader nooit iets gevraagd zou hebben over zijn werk. Nogmaals, verzoeker was 13 jaar bij vertrek uit AFGHANISTAN, deze weigeringsreden kan dan ook niet ernstig worden weerhouden.

Daarnaast stelt het CGVS dat er gevraagd werd naar een anekdote zoals iets over het gebouw. De letterlijke vraag was echter "iets bijzonders aan het gebouw, een verhaal van jouw vader, een wonde die jouw vader ooit had". Deze vraagstelling is zeer verwarrend, gezien het gaat om een minderjarige kon minstens verwacht worden van het CGVS dat men een concretere vraag zou stellen. Dit doet het CGVS later wel "Is jouw vader ooit verwond thuisgekomen?" (NPO, p. 24). Waar verzoeker zeer duidelijk op antwoordt.

Dat het CGVS dit in de weigeringsbeslissing weg zet als een “blote bewering” waarvan “stavingstukken verwacht kunnen worden” is dan ook niet correct, onredelijk en onzorgvuldig. Zeker, omdat enkele alinea's later alle documenten van verzoeker zonder verder individueel onderzoek worden weggezet als frauduleus. Men kan niet enerzijds verwachten dat verzoeker bijkomende stavingstukken zou neerleggen, om anderzijds alle stavingstukken zonder onderscheid weg te zetten als ongeloofwaardig. Dit is onzorgvuldig en ambigu.

Het is dan ook absurd om te gaan stellen dat verzoeker eerst zou verklaard hebben dat zijn vader nooit iets meemaakte en dan veel later zijn verklaringen volledig zou hebben aangepast. De correcte zienswijze is namelijk dat het CGVS eerst een zeer onduidelijke vraag stelt, waarop verzoeker nee antwoordt, om enkele vragen later wel een concrete vraag te stellen waar verzoeker een concreet antwoord op geeft. Stellen dat verzoeker hierdoor een totaal tegenstrijdige verklaring aflegt en louter “blote beweringen” doet, is niet correct.

Door de voogd wordt later bovendien verduidelijkt dat hij dit uit eigen ervaring ook meemaakte dat verzoeker duidelijk moeite heeft met zijn verhaal met alle details op en aan in één keer te vertellen, maar dat er gaandeweg wel bijkomende zaken naar boven komen, zonder dat dit tegenstrijdigheden zijn. Dit mede door zijn jonge leeftijd.

Ten derde stelt het CGVS dat de documenten van verzoeker zijn “onoprechtheid in de verf zetten”. Om de alinea te vervullen met de standaard paragraaf die in elke Afghaanse weigeringsbeslissing voorkomt. De formulering dat de onoprechtheid van verzoeker (die minderjarig is en op 13-jarige leeftijd zijn land diende te ontvluchten) zo in de verf wordt gezegd, is dan ook uitermate ongepast. Bovendien heeft het CGVS over deze argumentatie ook een individuele onderzoek plicht.

Daarnaast spreekt het CGVS van “ad hoc toevoegingen” die ervoor zorgen dat verzoeker zijn relaas ongeloofwaardig is. Ook de argumentatie die hierbij door het CGVS wordt aangehaald klopt niet. Verzoeker haalt meermaals aan dat zijn vader niet aangesproken werd onderweg. Hij is hier zeer duidelijk over:

[...]

Het CGVS hecht geen belang aan deze verduidelijking door verzoeker. Hoewel in het begin wordt aangehaald bijzondere maatregelen te nemen omwille van de minderjarigheid, blijkt dit uit de praktijk allerm minst het geval.

Nogmaals, is het van belang om te verwijzen naar de toevoeging van de voogd op het einde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker:

[...]

Het is duidelijk dat de reden dat er gaandeweg meer details komen van het verhaal van verzoeker zijn jonge leeftijd en karakter is. Het CGVS houdt echter voet bij stuk door bepaalde zaken die hierdoor verklaard kunnen worden makkelijkheidshalve aan de kant te zetten als ongeloofwaardig of tegenstrijdig. Toen de vader van verzoeker thuis bleef met een schotwonde beschermde verzoeker en zijn gezin zichzelf, alsook kwam de politie regelmatig patrouilleren:

[...]

Het is duidelijk dat verzoeker en zijn gezin zich wel degelijk bewust waren van de dreiging en zich dus trachtten te beschermen. Verzoekers vader kon echter nergens naartoe door zijn verwondingen. Dat het CGVS dit aanhaalt als onaannemelijk klopt dus niet.

Wat betreft de inhoud van de dreigbrieven klopt de argumentatie van het CGVS niet, enerzijds door toedoen van het CGVS zelf, anderzijds door een foutieve vertaling die ondertussen werd rechtgezet. Er werden twee dreigbrieven neergelegd en een bewijs van klachtneerlegging.

Op de vertaling één van de dreigbrieven stond initieel een foutieve datum in de Afghaanse kalender. De beëdigd vertaler zette dit ondertussen recht. Deze dreigbrief dateert van 6 oktober 2020. Dit was de tweede dreigbrief. De eerste dreigbrief dateert van 27 juni 2020. Dit stond correct aangegeven in de vertaling. Op het bewijs van de klachtneerlegging stond op de initiële vertaling geen omgezette datum. Het CGVS zette deze datum zelf om naar 3 maart 2020. Dit klopt niet. De correcte omzetting is 3 juli 2020. Het is dus onzorgvuldig van het CGVS om zich als één van de grote weigeringsredenen te baseren om een door hen foutief omgezette datum. De chronologie klopt dus wel. Eerste dreigbrief ontvangen op 27 juni 2020, klacht van 3 juli 2020 en tweede dreigbrief op 6 oktober 2020. Het is dus zeer onzorgvuldig dat het CGVS deze data verkeerd omzet en dus stelt dat de chronologie van de documenten niet klopt terwijl dit onder andere ligt aan de foutieve omzetting door het CGVS (en de vertaler).

Kortom, de hierboven besproken redenen die het CGVS aanhaalt om de vluchtelingenstatus aan verzoeker te weigeren overtuigen niet. Sterker nog, elke reden die het CGVS aanhaalt is behept met onzorgvuldigheden en zelfs onwaarheden. Dit is zeer onzorgvuldig en niet correct voor de enige overheidsdienst die belast is met het onderzoeken van de verzoeken om internationale bescherming. Verzoeker legt immers een zeer duidelijk en consistent relaas af zonder tegenstrijdigheden.

Daarnaast tart het werkelijk alle verbeelding dat het CGVS stelt dat verzoeker op 13-jarige leeftijd AFGHANISTAN en dus een zekere maturiteit zou gevormd hebben wat betreft de Afghaanse waarden en

normen (sic?!). Het is werkelijk absurd om te beweren dat een kind van 13 jaar enige maturiteit heeft. Verzoeker vertrok op zeer jonge leeftijd uit AFGHANISTAN en verblijft sindsdien in EUROPA, hij is aldus enkel en alleen hierdoor absoluut niet op de hoogte van de normen en waarden van de taliban.

Verzoeker heeft dus wel degelijk een verwesterd profiel. Het profiel van 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' kan vallen onder artikel 48/3, §4, b), d) en e) Vw. Enerzijds kan dit vallen onder "sociale groep". Afghanen met westerse levensstijl delen immers het kenmerk dat zij zich gedragen naar westerse waarden en normen en zich niet kunnen identificeren met de extremistisch islamitische normen die door de taliban worden gehandhaafd. Zij hebben aldus deze gemeenschappelijke identiteit die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Daarnaast kan dit ook vallen onder "godsdienst" en "politieke overtuiging". Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z). Het moet bij beide vervolgingsgronden gaan om gedrag dat gebaseerd is op een godsdienstige of politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden zodat het niet van de verzoeker kan verwacht worden dat hij dit opgeeft.

[...]

Bovendien toont verzoeker wél aan dat hij door terugkeer in het negatieve daglicht komt te staan van de taliban. Hij gaat in België naar school, leert hier Nederlands, is al sinds zijn 13 (!) niet meer in Afghanistan geweest...

Door zijn lange verblijf in EUROPA en het feit dat hij zich dus al zo lang gedraagt naar Westerse normen en waarden kan hij zich niet meer aanpassen naar de extremistische normen en waarden van de taliban. Bovendien heeft verzoeker AFGHANISTAN verlaten toen hij slechts 13 jaar oud was. Hij heeft aldus zijn vormende jaren in het Westen doorgebracht waardoor hij des te meer het gevaar loopt om vervolgd te worden aangezien hij zich niet kan gedragen naar de normen van de taliban en deze normen met harde hand worden afgedwongen. Het is voor verzoeker hierdoor niet mogelijk 'to play the game' (zoals uiteengezet in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk").

[...]

Verzoeker toont zijn gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst aan. De toekenning van de vluchtelingenstatus aan verzoeker (conform artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) dringt zich dan ook op.

2.2.2.1 Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

[...]

Er zijn daarnaast recente tendensen waarneembaar die het CGVS niet meeneemt in haar beoordeling. Zowel wat betreft de veiligheidssituatie als wat betreft de socio-economische en humanitaire situatie staat AFGHANISTAN op dit ogenblik op de afgrond, dit door toedoen van het eenjarig bewind van de Taliban.

[...]

Daarenboven komt hierbij dat verzoeker ook een verwesterd profiel heeft. Verzoeker verblijft immers reeds langer dan 1 jaar in BELGIË, hij gaat hier naar school en leert hier Nederlands. Hij gedraagt zich naar Belgische waarden en normen. Dit dient niet enkel beoordeeld te worden in het kader van de vluchtelingenstatus van verzoeker maar ook in het kader van het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus.

Hierbij dient opnieuw te worden verwezen naar het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk. In dat arrest oordeelde het EHRM onder andere over de situatie in het zuiden en centrum van Somalië, dat gecontroleerd wordt door Al-Shabaab. De manier waarop het EHRM de situatie in Somalië toetste aan het verbod op foltering in artikel 3 EVRM, biedt asielinstanties een richtlijn voor de beoordeling van de situatie in Afghanistan. Bij hun beoordeling ten aanzien van Afghanen, hanteren die instanties evenwel een onjuiste interpretatie van het arrest. Dit is ook het geval in casu.

[...]

In het licht van het individuele vluchtrelaas van verzoeker, dringt zich dan ook een bescherming in toepassing van artikel 48/3 Vw. op. Minstens dringt zich de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op gezien de huidige veiligheidssituatie in AFGHANISTAN en de enorm prangende socio-economische situatie door toedoen van de machtsovername door de Taliban in de zin van artikel 48/4, §2 Vw. Zulks kan door de RvV in volle rechtsmacht worden toegekend.

Ondergeschikt dringt zich minstens de verbreking van de bestreden beslissing op, waarbij zich alsdan een ernstig individueel onderzoek aandient, dat rekening houdt met de algemene situatie in AFGHANISTAN alsook met het individueel profiel van verzoeker zoals hierboven uiteengezet."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de notities van het persoonlijk onderhoud, rapporten, landeninformatie en rechtspraak van de Raad, alsook de volgende stukken:

- “32. A) Eerste dreigbrief taliban; B) Vertaling dreigbrief taliban;
- 33. A) Bewijs klacht; B) Vertaling klacht; C) Vertaling klacht met omzetting datum;
- 34. A) Tweede dreigbrief taliban; B) Vertaling tweede dreigbrief; C) Correcte vertaling tweede dreigbrief;
- 35. Foto's van verzoeker met vrienden en vriendinnen.”

2.3. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2024 verwijst verweerder middels URL naar de volgende stukken:

- “EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, [URL]
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, [URL]
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, [URL]
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, [URL]
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, [URL]
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, [URL]”.

2.4. Bij aanvullende nota van 8 augustus 2024 voegt verzoeker de volgende stukken:

- “1. Attest van inschrijving als regelmatige leerling of student in een school;
- 2. A) Schoolattest van regelmatig schoollopen; B) Certificaat OKAN; C) Paasrapport schooljaar 2023-2024; D) Kerstrapport schooljaar 2023-2024; E) Eindrapport schooljaar 2023-2024;
- 3. Arbeidsovereenkomst voor studenten;
- 4. Foto's met vrienden, op school, met vriendinnen;
- 5. Loonbrief juli 2024.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker door een terugkeer naar Afghanistan in het negatieve daglicht zal komen te staan van de taliban omdat hij in België naar school gaat, hier Nederlands leert en op dertienjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten. Door zijn lange verblijf in Europa en het feit dat hij zich dus al zo lang gedraagt naar westerse normen en waarden kan hij zich, aldus het verzoekschrift, niet meer aanpassen aan de extremistische normen en waarden van de taliban. Bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota van 8 augustus 2024 voegt verzoeker stukken aangaande de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België. Ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij een terugkeer naar Afghanistan vreest omdat hij de cultuur van de taliban niet kent. Hij stelt onder meer te vrezen dat hij in Afghanistan verplicht naar de moskee zou moeten gaan en verplicht een baard zou moeten laten groeien.

4.1. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de aldaar aanwezige cultuur inzake waarden en normen, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: “In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”

(eigen onderlijning)", (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het 'Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)' van UNHCR stelt (cf. § 45): "*However, the word "fear" refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.*" (eigen vertaling: "*Echter, het woord "vrees" verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.*").

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

"2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind."

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

"(18) Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, "Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009", § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op dertienjarige leeftijd in maart 2021 heeft verlaten en op 28 juni 2022 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling een verzoek om internationale bescherming deed in België. Verzoeker werd wegens zijn minderjarigheid een voogd aangewezen. Deze voogd was ook aanwezig bij het persoonlijk onderhoud dat plaatsvond op 6 juni 2023.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waarden van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker Nederlands spreekt en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming documenten van verschillende personen en instanties neergelegd die de omstandigheden en invulling van zijn verblijf in België schetsen, zijnde foto's met vrienden en vriendinnen, documenten aangaande zijn aanwezigheid en cijfers op school en arbeidsdocumenten.

Zo blijkt dat verzoeker een gemotiveerde leerling is die moeite doet om de Nederlandse taal te leren en dat hij tijdens de lessen ook bemiddelt tussen de leerkrachten en andere leerlingen. Hij geniet op zijn beurt steun van zijn leerkrachten, zoals volgt uit de bijgebrachte brieven. Uit de verklaringen ter terechtzitting blijkt nog dat verzoeker tolkt voor andere Afghaanse asielzoekers, dat hij naar een (vrouwelijke) psycholoog gaat en dat hij in België graag gaat feesten met meisjes en jongens.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school en tijdens zijn studentenwerk en zijn contacten met onder meer zijn voogd, zijn (vrouwelijke) psycholoog, leeftijdsgenoten en leerkrachten. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegrond zijn (EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 71-79). De *facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als ‘gender apartheid’.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terechtkomen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd.

Deze structurele discriminatie en uitsluiting van vrouwen en meisjes in de Afghaanse maatschappij heeft onmiskenbaar een invloed op het Afghaanse onderwijssysteem in het algemeen. Dat enerzijds het recht op onderwijs aan meisjes en anderzijds de toegang tot werk als leerkracht aan vrouwen wordt ontzegd, heeft een negatieve impact op (de kwaliteit van) het onderwijs in Afghanistan. Dit impliceert dat niet alleen aan meisjes het recht op onderwijs wordt ontzegd, maar dat ook het recht op onderwijs in hoofde van Afghaanse jongens kan worden aangetast. In dit verband dient opgemerkt dat verzoeker op heden onderwijs volgt in België, dat uit de stukken blijkt dat hij zeer betrokken is bij de schoolgemeenschap en dat verzoeker beoogt om in de toekomst hogere studies te doen en advocaat wil worden.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip ‘gegronde vrees’ een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd en hiermee gepaard gaande mate van maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers minderjarige leeftijd en individuele profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen. *In casu* neemt de Raad ook mee in aanmerking dat verzoeker Afghanistan verliet in maart 2021, nog vóór de machtsovername van de taliban, en bijgevolg opgroeide tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Te dezen wordt niet betwist dat verzoeker geboren en getogen is in Saidkhel dorp, in het district Khewa, in de provincie Nangarhar.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Hoewel verzoekers gezin zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificeert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de *de-facto*-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestrafingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS